

KAYIP BAKIŞ

Sessiz bir çukurda eridi insan.
Uzanamadığı ipin izi elinde...
Yağmur bir yalnızın gönlüne yağdı,
Ve yine insan kaldı geride.

Kiminin suçuydu kiminin affı...
Bir cami avlusunda eski şadırvan,
Suyunu rahmetten nimete kattı

Avucunda geçmişin iziyle bekler
Dolsa da güneşi doğamaz artık
Gün ışığı yüzüne her gün bir çizgi ekler
Saffetten bir duvar olmuş elleri.
Sabah gün doğmadan gözleri doğar,
İçine insanın vicdanı gibi...
Sabahın nurundan daha aydınlık,
Deryalar dolaşmış mavi gözleri
Asılmaz askıya bu duygu artık!

Ben gittim bir başkası geldi
Değişmeyen duvarda bir desen kaldı!
Kaybolmuş çocukluğu saklambaç oyununda,
Arar durur dünyada yitip gideni.
Elleri ruhumda yara, bu çocuk adam
Bana o öğretti bilinmeyi...

Zeynep Aydın